

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(НАСТАВАК)

Као што се из упоређења првога и другога става §-а 486. види, законодавац даје, код јавне продаје, повериоцима једну привилегију, коју обичним купцима не признаје: док обичан купац, по другом ставу §-а 486., може, без лицитације а на основу решења поверилаца, купити пописано добро само тако ако је он за њега понудио више од процене, дотле један поверилац има право да пописано добро купи, без лицитације, и по процени само ако се повериоци на то сложе. Полицијска власт не би, дакле, могла, ни са пристанком поверилаца, уступити, без лицитације, једном обичном понуђачу, купцу, добро по процени, већ би морала наредити нову продају, док, обрнуто, нову продају не би смела наредити, ако је тај купац, који изјављује да добро по процени прима, поверилац и ако повериоци на то даду своје одобрење.

в. На продају су дошла бар два надметаца: тада може бити лицитације. Ту сада могу бити два случаја.

Први случај. Лицитација је почела од процене вредности, или, ако је почела испод процене, добро је продато по једну цену *изнад процене*. У овом случају добро ће се уступити ономе који буде највећу цену дао. Наравно да, у оваквом случају, повериоци немају шта да решавају, као ни извршилац продаје.

Други случај. Лицитација је почела испод процене, али највећа цена коју је добро достигло *нижа је од процене*. У том случају, присутни повериоци имају да реше да ли ће се добро уступити надметачу који је највише понудио, као што се о томе виртуелно изражава први став §-а 487.¹⁾ Ако повериоци одбију да се ствар уступи највећем лицитанту, зато што је он, и ако је највећи, ипак понудио

једну суму мању од процене — а надају се да ће се, на другој продаји, моћи више за исто добро добити, полицијска власт ће нову продају наредити.

Последњи став §-а 487. предвиђа случај, да на продају није дошао ни један поверилац, па вели да ће тада власт „поступити онако како буде полезно за осуђеног дужника, кога би ствар на јавној продаји изишла ниже од процене.“ Која власт? Свакако извршна власт. Она, дакле, има да реши: да ли ће се добро уступити највећем понуђачу чија понуда ипак није достигла процену, или ће се, пак, одредити друга продаја. Разуме се да власт ово треба да реши са потпуним познавањем ствари, што ће бити, ако она, тога ради, буде прикупила потребна обавештења, међу која долази и саслушање дужника. Као што стоји изречно у наведеном пропису, власт ће се, при овом решавању, руководити интересима дужника, то јест она ће тежити да њена одлука овде буде од што веће користи по дужника, а та ће корист бити, према приликама, или уступање добра највећем понуђачу или одређивање друге продаје.¹⁾

А да ли је оцена и одлука извршне власти овде дефинитивна, тако да, у њу, на жалбу заинтересованих, не би могао суд улазити? Ми мислимо да треба одговорити афирмативно. Ако је, дакле, само извршна власт, при одлучивању шта да се ради са пописаним добром које је на продаји изишло испод процене, са формалне стране поступила онако како закон наређује, у то фактичко питање, да ли је оно што је та власт решила по дужника корисно или не, судска власт се не може упуштати. Ово је, у осталом, и разумљиво, јер судска власт није толико у положају, колико је то власт извршна, да се информише шта овде ваља, с погледом на интересе дужника, чинити.

Међутим, да ли би требало извршном органу оставити, у овој ствари, суверену

моћ, тако да његово решење не би ту потпадало ни под контролу више извршне власти (начелника окружнога, министра унутрашњих послова и Државнога Савета)? Ако се та контрола и не би толико импозирала за случај да извршни орган реши да се одреди друга продаја — јер, у том случају, ништа није свршено: дужник је још власник пописаног добра које има понова да се изложи јавној продаји —, није тако онда када тај орган одлучи да се добро уступи последњем лицитанту пошто, под претпоставком да је продаја иначе уредна, пописано добро излази дефинитивно из имаовине дужникове, да би постало својина купца на лицитацији. Ми бисмо сасвим схватили да, у првом случају, решење полицијског органа буде извршно, као што схватамо да и решење првостепенога суда којим је једна пресуда избраног суда поништена не иде Суду Касационом (§ 447., први став), док би такав систем мање био обнован у другом случају, у коме решење полицијског органа не би требало да буде извршно, као што ни пресуда избраног суда није извршна само зато што је њу одобрио првостепени суд: она, тада, иде, по жалби заинтересованих, и пред Суд Касациони (§ 447., други став, замена од 3. Јануара 1867. год., 36. XX., стр. 1.). Само, признајемо, то су све питања која је законодавац требао, у § 487., да расправи, што је он пропустио учинити, на велику штету потпуности и јасноће тога параграфа.

Да се неко може сматрати за лицитанта, — ствар врло важна за то питање: да ли је било бар два лицитанта и да ли је, према томе, било лицитације — није довољно да се је он пријавио извршном органу са намером да се надмеће. Није довољно, за то, ни да је то лице, по § 479., положило каузију односно да је оно један од оних поверилаца који су, по истом законском пропису, ослобођени давања каузије, већ је, за појам лицитанта, нужно да то лице, које је иначе испуњавало све остале услове за надметање прописане, збиља *лицитирало*, то јест збиља чинило понуде односно пописаног добра. И етимолошки и законски смисао речи: *надметати се, лицитирати* јесте: чинити, да-

¹⁾ А. Ђорђевић, *Теорија Грађанског Судског Поступка*. Друга половина, свеска I., стр. 515.. Као што видимо, последњи лицитанат који је понудио за добро једну цену испод процене неће, као што би то било да је понудио више од процене, бити увек купац: то зависи од решења поверилаца односно власти која је вршила продају.

вати, у конкуренцији с другима, понуде на јавној продаји,¹⁾ тако да онај који такве понуде није чинио није лицитанат, и ако је, можда, и кауција положио. Али, за појам лицитанта, не тражи се да је надметач дао више понуда, да се је више пута надметао: једна понуда, једно надметање је, за то, довољно. На пример, пописано имаће процењено је 1000 динара, један надметач понуди за њега 1001 динар, а други за њим да 1002 динара, а, после овога, нико више не понуди. У овом случају било је два лицитанта, било је лицитације.²⁾

Резимирајући ово што смо до сада казали односно разних евентуалности које се могу десити на јавној продаји, рећи ћемо да се пописано добро може, на овој, продати на два начина: 1) или *лицитандо*, а то је онда ако је било бар два надметача. У томе случају може бити једно од овога двога: прво, добро је изишло *изнад процене*, и тада се оно уступа највећем надметачу, стим да о томе немају шта да решавају ни повериоци ни власт; друго, за добро је највећи лицитанат понудио *мање од процене*, у коме случају ће повериоци односно извршилац продаје решити да ли ће се добро том лицитанту уступити, или ће се друга продаја одредити; 2) или *без лицитације*, а специјално онда ако дотични купац, који нема конкурената, нуди *више од процене*: тада ће повериоци, а у њиховом одсуству власт, одлучити да ли да се добро том купцу да или да ли да се нова продаја одреди. Изузетно, ако је тај једини купац поверилац, може он понудити само процењену вредност, и у том случају повериоци ће, или власт, решити о уступању добра том купцу односно о одређивању нове продаје.

Као што видимо, без лицитације се не сме, ни у ком случају, добро уступити

¹⁾ *Лицигирати* долази од латинскога глагола *licitor* (*deponens*), која значи: „... лудити на јавној продаји (лицитацији)“, а *лицитација*, пак, од латинске именице *licitatio*, који, опет, значи: „... *Нудење, понуда на јавној продаји (мунги)*“. Ј. Ђорђевић, *Латинско-Српски Речник*, стр. 841. Ако је, за појам надметања, потребно бар два лица — једно лице се не може са самим собом надметати —, није, за исти појам, нужно више од два лица, ма да, у надметању (конкурсу), може узети учешћа и више од два лица. Наш Закон о Стварању Поступку, а поменом у §-у 82., употребљује, за продавање јавним надметањем, латински израз: „лицитандо“, што је једна герундијивна конструкција од глагола *licitor*.

²⁾ У овом смислу имамо и једну одлуку Опште Седнице Касационога Суда од 28. Октобра 1898. год. бр. 8643., по којој се, за битност надметања, тражи само то: да је надметање трајало ма и најкраће време. Друго Одељење Касационога Суда (решење од 19. Октобра 1898. год., бр. 8170.) било је поништило пресуду Суда Апелационога од 21. Септембра 1898. год. бр. 3272., између осталог и зато што је до краја продаје остао само један надметач, док су остали лицитанти — било их је још три — били одустали, на је чак неким од њих и кауција одмах враћена, и са тим једним лицитантом продаја је закључена. Апелациони Суд није примио ове противразлоге Другога Одељења, јер су се она три лицитанта надметала неко време, па су после одустали од лицитирања, и власт је добро уступила оном лицитанту који је до краја остао, пошто је он највећу цену био дао. Дакле, било је надметања, и стога противразлози Другога Одељења Касационога Суда нису били, овде, основани. Видели смо горе да је на гледиште Апелационога Суда стала и Општа Седница Касационога Суда. С. Јавић, *op. cit.*, *Полицијски Гласник*, год. 1904., број од 26. Септембра, стр. 298..

испод процене, а ни по процени, ако купац није поверилац.

Пошто смо тако прегледали поједине случајеве који се могу десити на дан јавне продаје, да извидимо сада, а све у допуну досадашњих објашњења §§-а 486. и 487., још неке непотпуности тих прописа.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

О конфискацији с погледом на наш кривични законик о њој

(НАСТАВАК)

Доиста, у сваком законодавству конфискација се показује са једним од ова три разна карактера: 1.^о она се равна *новчаној казни*, која се извршује у нагури, кад се односи на предмете чија државина не показује ништа опасно, ни недопуштено, предмете који чине део добара осуђеног и чију му својину ова одузима; 2.^о она има карактер *мере полицијске*, кад фрапира ствари чија је државина недопуштена или може да представља опасност за јавну сигурност, здравље или морал; 3.^о најпосле, карактер *грађанске накнаде* појављује се, ако не изолован, а оно преовлађује у случајевима у којима је конфискација прописана и изречена са или без казнене осуде против деликвента као делимична или потпуна накнада штете причињене деликтом преваре према кавом појединцу или према фиску.

Ову разлику прави и наш кривични законик; и ако пажљиво испитамо његове одредбе у којима је реч о конфискацији, можемо уврстити мере конфискације, које оне наређују или на које овлашћују према природи предмета конфискације, или у оне које конституишу *чисто казнене мере* или у *полицијске мере* поверене бризи полицијске власти у каквом јавном интересу.

У осталом, ма каква да је природа конфискације, има једно опште правило које се примењује на све случајеве. Конфискација може бити изречена *само у случајевима и односно објекта које закон индицира, и априликом констатованог нарушења*. Ако је конфискација казна, ово правило произлази из самог њеног карактера. Ако је она полицијска мера или накнада она произлази из скупа законских текстова у којима је као таква означена.

Конфискација је *казна* управо говорећи и ништа друго до казна, кад се односи на предмете чија је државина допуштена и прописана против *кривца* у искључивом циљу репресије нарушења. Овај карактер припада конфискацији која се примењује: на поклоне који имају за циљ подмићивање државних службеника или сведока (§§ 106. 107. крив. зак.); на жито, вина или пића са којима су трговала извесна лица, којима је то забрањено; на робу у чијој је природи, квалитету или количини имало преваре (§ 382. т. 4. 5. и 7. кр. зак.).

У овоме случају, правила казног права, по којима казна може бити досу-

ђена *само кривцу*, примењују се у свему потпуно. Следеће последице треба дакле имати на уму:

I. Конфискација може бити изречена само против лица које је оглашено као криво и осуђено; она тада узима у казном систему, карактер допуњујуће казне и никада се не досуђује сама као директна казна за деликт (§ 38. кр. зак.).

II. Пошто вонфискација може да буде изречена само против кривца, дејство је смрти кривца на ову казну, исто као и на новчану казну. Ако је деликвент умро пре него што је био осуђен, конфискација не може бити изречена против његових наследника; ако је умро после осуде, али пре него што је осуда постала извршна, конфискација пада заједно са самом истрагом. Али ако је конфискација била изречена пресудом која је постала извршном пре смрти деликвента, она ће се извршити против наследника.

Наш кривични законик у § 35. наређује о овој ствари овако: „означене ствари одузеће се и онда кад би кривац умро пре него што је пресуда изречена.“ Али „ово наређење односи се на конфискацију оних ствари о којима је реч у овоме §-у, т. ј. „ствари које су казним делом произведене или којима се кривац послужио или их на то наменио, ако су ове ствари кривца или његовог саучесника“. За специјалну конфискацију која има *казнени* карактер (§ 12. кр. закона) важи оно што смо горе изложили.

III. Конфискација не може постићи лица која су грађански одговорна за нарушење. Али на конфискацију која се изриче у материји царине и посредних дажбина треба применити све што важи за новчану казну.¹⁾ Царински закони и други који се тичу посредних дажбина наређују конфискацију против сопственика робе која се кријумчари за то што ова лица заслужују и казнену одговорност. У свима случајевима, аутори који споре ово гледиште једнодушно признају да кад се тиче праве грађанске одговорности, да је одредба која се на њу распростире и на конфискацију, као и новчану казну изузетна.

IV. Најпосле, кад се конфискација односи само на *corpus delicti*, она треба да буде изречена само ако предмет кога се тиче припада осуђеном.

Конфискација је *полицијска мера* и *јавног* поретка, кад је законом наређена и судија је изриче да би се какав шкљив или опасан предмет извукао из саобраћаја или чија је државина *недопуштена* било ономе који га држи, било апсолутно *недопуштена*. Такав је карактер конфискације која се примењује на лажне тежине и мере (§ 382. т. 2. крив. зак.); на хранљиву робу и фалсификовано пиће које шкоди здрављу (§ 372. кр. зак.), забрањено оружје, забрањену робу, експлозиве, убилачка или запаљива средства, у колико је њихово држање забрањено (§ 329. т. 32. кр. зак.).

У овоме случају правила својствена казнама треба одстранити.

¹⁾ О новчаној казни у бр. 7. 8. 9. 10. и 11. „Полицијског Гласника“.

1. Тако, конфискација може бити изречена само ако је материјални деликт био констатован. Из овога првог правила, које се не примењује на сваку врсту конфискације, као што то учи један криминалист, већ на конфискацију коју закон наређује у јавном интересу, треба извести три последице:

1.^о Пре свега, у случају ослобођења окривљеног од казне, конфискација може бити изречена, ако има констатованог деликта. Тако ако протокол узапћења не вреди због какве формалне махне те због тога не може бити казна изречена, конфискација може бити извршена. У одсуству формалних одредаба треба применити исто правило на све случајеве у којима конфискација има за циљ да одузме из циркулације какав предмет чија би сама државина била деликт. Тако, нема никакве сумње да хранљиви предмети или фалсификовано пиће, који садрже штетне састојке за здравље, треба да буду конфисковани баш и у случају кад се окривљени ослобађа од казне.

Из карактера конфискације у овим различитим случајевима треба закључити да окривљени, и ако је ова мера изречена, пошто је лично ослобођен, не треба да буде осуђен на трошкове око ислеђења.

2.^о Конфискација може бити изречена, баш и у случају кад је деликт непознат, под условом да деликт буде извршен. Конфискација је овде само једна полицијска мера која је постала потребна због очевидне опасности од неконфисковања извесних објеката: околности деликта одузимању јој у овом случају обичан казни карактер.

3.^о Најпосле, конфискација која има карактер *полицијске мере*, може бити изречена баш после смрти окривљеног, против његових наследника. Али, у овом случају наследник не треба да буде оглашен као кривац за деликт који он није учинио, и по то не треба га осуђити на трошкове око ислеђења.

II. Конфискација може бити изречена против лица грађански одговорних, н. пр. у случају уношења забрањене робе.

III. Да би конфискација била изречена против деликвента треба да овај има својство сопственика предмета. Али се овај услов не може сматрати као општи услов за све случајеве због разлике међу врстама конфискације која допушта да се прецизира домаћај овог правила. Ако треба да конфисковани предмет буде својина деликвента, то је само у случају кад специјални текст изриче конфискацију само као казну и против осуђеног. Било би очевидно неправедно у овом случају фрапирати трећег који је стран деликту, који је може бити његова жртва, за то што је он сопственик предмета који се има конфисковати. Али кад је конфискација наређена као мера јавног поретка, судија нема да се бави питањем коме припада предмет који је оруђе каквог деликта или чија државина сама собом конституише деликт. Тако кад се тиче лажних тежина и мера, предмета који су штетни или опасни за хранљиву или медицинску употребу, конфискација ових предмета изриче се у циљу да се они

одузму из циркулације без обзира ко је њихов сопственик. (§ § 371. 372. 334. нашег крив. зак.).

(СВРШИТЕ СЕ)

Милош Станојевић
судија

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

У домени свести, слободна воља може допустити човеку да уздигне своје мисли до идеала Лепоте и Доброте, Правичности и Врлине, до непреступних врхова етерских региона, у којима лебди Божанство. На овом позитивном терену природе и материјалних факата, у домени извршења акта, слободна воља — ма колико била слободна — неће никад успети, да ма и једног човека ослободи за најмању његову акцију, као и за најмањи његов покрет, од свемоћне вечности ових вечних закона физике, психологије и механике, којима су сва природна жива бића била увек потчињена, и којима ће до века остати потчињена. Увек, у прошлости као и у будућности, непроменљива примена ових закона управљала је и управљаће светом. И сам Бог не би могао преиначити ове законе, јер Он је Истина, Наука, Математичка Тачност и Хармонија Универзална. Може ли се допустити, према овоме, да је Он одобрио последњем од бедника и злочинаца да руши природан ред, да обманује природу, да не признаје природне законе или да се од њих одмеће, и да врши, једном речи, преступ који би био немогућан и за само провиђење?

Разни планетски системи, светови, земаљска и небесна тела, феле, бесконачност органских и неорганских бића, живих или мртвих, у својој гези, еволуцији, у својим покретима и актима, јесу — и у скупу својих акција и покрета и посебно — доказ и стална и несвесна манифестација универзалног ланца и детерминизма.

* * *

Али, вратимо се на аферу Ван Галк. Наш је злочинац ишао. Ми познајемо четири битна елемента његовог хода и пута: тачку одвођења детета, тачку одбацивања леша, правац почетка и правац свршетка његовог хода.

Наш је злочинац ишао, и на овај начин учинио употребу од споредне особине материје — *иокретљивости*. Он је несумњиво применио физичке, физиолошке и механичке законе, који управљају феноменима спољњег света. Као роб, он се морао покорити вечним законима покрета.

Наш је злочинац ишао. Некада је један од највећих светских филозофа и геометричара ишао пред својим ученицима, да би им доказао покрет. Овде, према познатим елементима злочинчевог хода, ми треба да реконституишемо његове покрете, и да одредимо положај средње тачке.

Једна претходна опсервација потребна је, да би нас обавестила о тачној при-

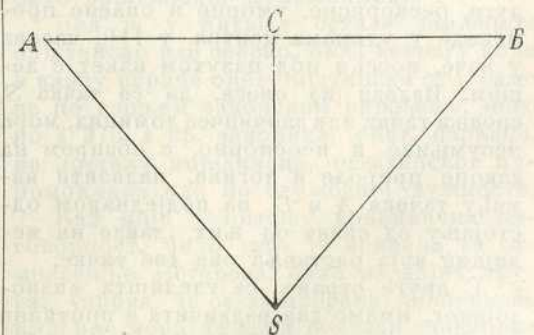
роди злочина, а потом о карактеру учинених покрета у циљу његовог извршења. Злочини и преступи могу се поделити на предумишљајне и случајне.

Код предумишљајних злочина, злочинац паметно комбинује свој злочин, приправља га брижљиво и полако, и стара се унапред да уништи сваки доказ. Међутим, и у овим случајевима, најбоље комбиновани злочин оставља увек трагове, отиске, знаке и основе подозрења, било у погледу намере за извршење, било у погледу самог извршења.

У афери Ван Галк реч је о случајном злочину, пошто нико на свету није знао нити је могао предвидети, на четврт часа раније, да ће мала Жана изићи сама из куће 7. фебруара у 7 часова мање 10 минута, у вече. По изузетку, и случајно, дете је само напустило стан својих сродника и пошло својој матери. Исто тако случајно, оно је пресретнуто и одведено од некога, који га је познавао. И у овом случају показало се, да прилика ствара крадљивца, злочинаца. Злочинац унапред није ништа комбиновао да би малу привукао к себи; тако исто он унапред није могао ништа комбиновати да би избегао казну. То је злочин случајни, али и свршен са гледишта зла у коме је интелигентан и врло вешт злочинац искористио по жељи прилике времена и места. Све је у злу просто, правилно и нормално. Ми се, дакле, налазимо у присуству случајног и непредумишљајног злочина. Поремећајна акција злочинчева у овом случају није могла бити извршена на превентивни начин.

Према овоме, ми имамо да рашчланимо и да реконституишемо покрете злочинчевог хода у њиховој *произвољности* и *правилности*, према обичним законима покрета.

Означимо са А центар опасности или домицил Жанин, а са Б места на коме је њен ишчеречен леш остављен и нађен. На овом одступању између А и Б налази се средња тачка S — кућа злочина — где је дете било одмањено и одакле је његов леш одбачен (сл. 4.)

(Сл. 4.)

Респективни положај тачака А, Б и S јесте у узајамном односу и тесној зависности, а одређен један помоћу другог, с обзиром на симетрију, уређеност и кохезију злочинчевих конкретних покрета, као и с обзиром на природну опозицију сила привлачења и одбијања, које су управљале његовим покретима. Као што јабука пада неминовно на земљу, поред стабла, на место које је одређено прав-

цем ветра и положајем гране са које је опала, исто је тако и једно тело одбачено где је то требало бити, на место које је у исти мах било одређено и местом одвођења и местом средње тачке. Пошто познајемо тачке одвођења детета и одбацивања леша, то можемо, помоћу њих, успети да одредимо тачку спајања, т. ј. средњу тачку, тачку *S*.

За одређивање тачке *S* потребно је водити рачуна о овим елементима:

Између тачака *A* и *B* имамо два пута, два хода, два прелаза: одлазак злочинчев од *A* ка *S*, и његов повратак од *S* ка *B*, који одговарају двама злочинчевим различитим намерама, двама физичким, физиолошким и механичким противним покретима, који су произлазили од противних сила. Одлазак и повратак, који су морали бити у противним правцима, имали су, међутим, општи правац заједнички и један исти, правац *A, B*, т. ј. од *A* ка *B*, од Севера ка Југу.

Овај је правац извесан. Дете је враћено са тачке *A*, а његов леш нађен је на тачци *B*. Шта више, носилац пакета био је виђен у моменту кад је ишао ка тачци *B*, а долазио у правцу од тачке *A*.

Између *A* и *B* два пута, одлазак и повратак, морају бити сразмерни, скоро једнаки, пошто је сваки од њих морао бити потчињен овом великом принципу природног регулатора: закону најмање акције, закону најмање силе, који суверено доминира свима природним бићима и феноменима. Злочинац је, дакле, при одласку, ишао најкрајим и најсигурнијим путем, да би од тачке одвођења дошао у свој домицил, од *A* у *S*. Исто тако и при повратку, он је ишао најкрајим путем да би се ослободио леша, да би од свог домицила дошао до места одбацивања леша, од *S* у *B*. Овај физички принцип и његову актуелну примену утврђује логика. Доиста, и при доласку и при одласку злочинац се морао што више прикривати; он се, дакле, није могао бесциљно петати с дететом, јер би се изложио опасности да буде виђен и познат. Исто тако и по извршеном злочину он није правило дуге, бескорисне, уморне и опасне променаде у улицама центра, у 11¹/₂ часова у вече, носећи под пазухом пакет с лешом. Излази из овога, да се тачка *S*, средња тачка или злочинчев домицил, мора несумњиво и неоспорно, с обзиром на законе природе и логике, налазити између тачака *A* и *B*, на подједнаком одстојању од сваке од њих, дакле на медијани која раставља ове две тачке.

С друге стране, са гледишта физиолошког, имамо два различита и противна акта и покрета: одвођење детета и одбацивање његовог леша. Ова два физиолошка и механичка покрета одговарају двама противним силама привлачења и одбијања, које су их одредиле. И ако извршени у општем и једном истом правцу, у правцу *A B*, они су несумњиво међу собом противни, и имају сваки свој особени правац, *A S, S B*.

Злочинац је узео дете у тачци *A* и одвео га код себе у тачку *S*, са које је одбацио леш у тачку *B*. Тачка *S* мора се, дакле, налазити на медијани која ра-

ставља тачке *A* и *B*, и на пресеку путева одласка и повратка. *S* је завршна тачка пута привлачења, као и почетна тачка пута одбијања.

Тачке *A, B* и *S* одређене су једна другом и у тесној су вези. Нарочито су тачке *A* и *S* у тесном узајамном односу: ако је злочинац украо дете у тачци *A*, то је што се тачка *S*, место где га је хтео одвести, налазила близу. Да је злочинац хтео одвести куд даље девојчицу, у циљу силовања, он би био у немогућности да изврши своју намеру с обзиром на тешкоће и опасности које су га очекивале: он би несумњиво био опажен, а и девојчица не би пристала да иде с њим по непознатом, усамљеном и удаљеном региону. Девојчица је, дакле, морала ићи својим нормалним путем. Према овоме очигледно је, да су тачке *A* и *S* у близини и суседству. С друге стране опет, тачка *B*, место одбацивања леша, одређено је у исти мах и тачком *S* и тачком *A*. Леш је, доиста, био одбачен у правцу противном од тачке *A*. Што се тиче средње тачке *S*, она се мора налазити између *A* и *B*, на медијани која раставља ове две тачке, у правцу који је у исти мах противположен и тачци *A* и тачци *B*.

Одредили смо већ почетни правац злочинчевог хода са гледишта одвођења детета: он је долазио од Северо-Истока и ишао у правцу Југо-Запада. Ми, тако исто, познајемо завршни правац његовог пута ка месту одбацивања леша: он је ишао у правцу Југо-Истока и морао је, по свој прилици, долазити од Северо-Запада.

Средња тачка *S*, која се налази на пресеку путева одласка и доласка, путева привлачења и одбијања, у положају двогубо противполеженом од тачака *A* и *B*, на подједнакој дистанцији од сваке од њих, мора се неминовно налазити на Југо-Западу према тачци *A*, и на Северо-Западу према тачци *B*, на месту које се мора налазити у региону злочина, и то у исти мах на западу, Северу и Југу, дакле на демаркационој линији која раставља секторе северо-западни и југозападни овог региона.

Допустимо за тренут хипотезу, да се злочинац није кретао, већ да је био на сталном месту, на каквом месту за одмарање, и претпоставимо да је он узео какав предмет у тачци *A* и одбацио га у тачку *B*. Знајући тачку узимања и тачку одбацивања, ми би смо могли одредити величину овог човека, његов центар као и место на коме је стајао. Искуство, доиста, очигледно потврђује једну сасвим обичну и просту констатацију. Код човека, који држи раширене руке, тако да су му шаке у висини темена, одстојање између пупка и крајње тачке средњег прста износи одприлике један метар. Висина пупка над земљом нешто је мало већа, тако да је: 1. пупак центар круга који има ову висину за пречник, и 2. да кружна линија пролази једновремено кроз крајеве ногу и крајње тачке средњих прстију. У овоме је основа антропологије.

Оно што вреди за мерење човека у сталном положају, тачно је и за мерење његовог хода и његових конексних по-

крета, извршених у променљивом положају. Резултати динамичке механике морају, услед аналогије, бити у сагласности са резултатима статичке механике човека.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Председник општине горњо-белоречке, у срезу зајечарском, пита:

„У члану 34. тач. 1. 2. 3. и 4. закона о општинама, прописано је, када се сазива збор од стране општинског суда; у члану 35. прописано је, да се општински збор сазива на гласачком месту писменом или штампаном објавом ит.д. а по члану 37. истога закона прописано је, да од дана огласа о сазиву збора у опште па до дана збора, мора протећи најмање 15 а највише 20 дана ит.д.

Како се често добијају врло хитна наређења од војних и других државних власти, те је много пута потреба, да се сазив збора изврши пре рока, који је законом одређен, јер су ствари врло хитне, то молим уредништво „Полиц. Гласника“ да изволи у своме листу изнети своје мишљење:

1. Може ли општински суд сазивати и држати општински збор сам по потреби и своје нахођењу, у хитним случајевима, а противно члану 34. 35. и 37. закона о општинама, и ако може на основу кога законског прописа?

2. Ако не може, има ли и до кога одговорности, што наредба власти или што друго није на време обнародовано и учињено даље шта треба?“

— На ово питање одговарамо:

Чланови 34., 35. и 37. закона о општинама, говоре о конституисању општинских зборовима, који имају да решавају оне послове, који су побројани у чл. 33. поменутога закона.

И кадгод они раде у овоме својству, онда се морају дословно извршити поменуте законске одредбе, јер би свака повреда ових наређења, била законски разлог, да се одлука збора поништи.

У ове зборове, које закон предвиђа, не могу се уврстити обични општински и сеоски састанци, који се сазивају ради обнародовања закона, општих саопштења хитних наредаба власти, и томе слично.

Ову разлику јасно је истакао чл. 57. у ставу 4-ом, који гласи: „На обичним сеоским састанцима објављују се одлуке и наредбе државних и општинских власти.“

Према овоме, кадгод суд има да саопшти какву хитну наредбу или одлуку државних власти или своју; даље, кадгод има да обнародује какав закон, правила, и томе слично, он може сазвати обичан општински састанак, не водећи рачуна о прописима чл. 34., 35. и 37. закона о општинама.

II

Суд општине стубалске, актом својим Бр. 965, пита:

„Суд овоопштински, као претплатник листа, моли уредништво за обавештење о овоме:

Многа пореска лица из ове општине, дугују државне порезе за раније године, која се води по дугованом распореду из године у годину.

Ови порески дужници немају кретности, из које би се ова дужна пореза могла наплатити, али имају непокретно имања у средини шуме села Стубла, које су у своје време заузели од општинске шуме и разрадили га.

Да би се што мањи број пореских дужника водио по пореским књигама, а већа сума новца предала државној каси, сме ли суд да ово непокретно имање изложи јавној продаји, кад на исто немају никакво право они што га држе, као тапију, пресуду, нити пак ма шта друго, сем што су уписали у пописну књигу „В“ 1884 године, нарочито кад село Стубал на сву своју шуму и утрину има судску тапију — баштинку, потврђену првостепеним крагујевачким судом, од 9. априла 1893 год. № 7237, којом се обухватају и ова њихова имања“.

— На ово питање одговарамо:

Кад село Стубал има тапију од овога имања, које сада уживају појединци, по основу самовлашћа, које је кажњиво по § 375 а кр. закона, онда суд не може продавати то имање за рачун њиховог дужног пореза.

Пуномоћник села Стубла треба одмах да тражи, да се сви захватачи — заватинари — казне и отерају са имања, или ако је кривица застарела, онда да се само имање одузме од њих и врати селу.

Ако су они задуживани порезом само на ово имање, а међутим је и село Стубал плаћало порез на цело имање, онда је једно исто земљиште задужено два пут, па зато учинити званичан предлог да се ови заватинари ослободе, пошто је село већ платило порез.

На тај начин село ће доћи до своје имовине, а држава ће избрисати из књига суме, које јој у ствари нису ни припадале.

III

Суд општине мало-сугубинске, актом својим Бр. 1143, пита:

„Суд учтиво моли уредништво, да га преко „Полиц. Гласника“ изволи извести:

По чл. 71. зак. о општинама, општински одборник не може бити општински службеник, а, међутим, у једној суседној општини изабрат је за школског одборника општински деловођа. Сматра ли уредништво да је овај избор правилан, и чини ли се каква разлика између општинског и школског одборника, јер овај суд сматра, да бити општински и школски одборник то је једно исто звање и положај?“

— На ово питање одговарамо:

Ограничење, које помиње чл. 71. закона о општинама, важи само за општинске одборнике а не и за школске, јер се ови последњи бирају по чл. 55. закона о народним школама, а тамо се тражи да

је дотични грађанин писмен, и да је из места, које припада школској општини.

IV

Суд општине села Обреновца, у срезу нишавском, актом својим Бр. 1322, пита:

„Моли се уредништво за што скорије објашњење у следећем:

1. Да ли постоје друмске зоне, поред државних друмова, и ако постоје онда од колико метара, јер се многим грађанима чине велике штете од 5—6 метара, поред државног друма са једне и друге стране, па је суду овоме немогућно овакве предмете судити, јер не зна по коме законском пропису да се оптужена лица кажњавају и на какву казну; и

2. Досуђена казна у новцу хоће ли се уносити као приход у касу или се има казна новчана давати оштећеним?“

— На ово питање одговарамо:

1. Докле год не ступи у живот закон о јавним сувоземним путевима од 14-ог јуна ове године, по коме ће се, у смислу чл. 8. регулисати и питање о простору за прогон стоке (или друмским зонама како вели суд), важи § 6. закона о сувоземним јавним друмовима од 15. априла 1864. године.

По овоме, пак, законском наређењу, г. Министар Грађевина, расписом својим од 28. априла 1881. године Бр. 103 (Полицијски Зборник стр. 501), регулисао је колики ће простор бити поред друмова за прогон стоке, и ближи податци о томе налазе се код државних власти.

За друмове, који су подигнути после овога времена, простор је обележен самим плановима трасе, који су код дотичних окружних начелстава.

Ко заузме ове прогоне, казни се по § 375. а. кр. закона; и

2. Новчана казна, кад овој има места, према § 313. кр. закона припада државној или општинској каси, а оштећеном се досуђује накнада штете према оцени вештака.

V

Суд општине плочке, актом својим Бр. 988, пита:

„Пуномоћник села Јелакца, ове општине, поднео је жалбу — тужбу овоме суду, како је више лица у атару села Јелакца заузело изванестан простор сеоског плаца — утрине, а за тужбу није платио таксу.

Како се тужбом представља истушно дело из § 375 а кривичног закона, онда суд моли уредништво за објашњење:

Треба ли пуномоћник да плати истушну таксу из Тбр. 87. и 87. а закона о таксама, или ће се тужба узети у поступак без таксе?“

— На ово питање одговарамо:

И уредбом од 7. марта 1858. године В№ 254, и чл. 86. т. 3. закона о општинама, имовина општинска стављена је под заштиту државних власти.

Према томе, сваки корак, који предузме општински суд у заштиту општинске имовине, врши се за рачун државни, и према чл. 2. т. 5. зак. о таксама. не илаћа таксу ни општински пуномоћник,

који се овде јавља само као достављач, ни општински суд.

На случај осуде онога, против кога је подведена истрага, такса се ставља њему на терет — он се осуђује на плаћање.

VI

Суд општине расинске, актом својим Бр. 1387, пита:

„Суду овоме потребно је обавештење на следеће питање:

Ставом VI тач. 3. чл. 86. закона о општинама (допуна од 24. децембра 1909. год.), везана је — остаје саставни део истога закона — уредба од 7. марта 1858. год. ВБр. 254, у којој се (како исти став чл. 86. гласи) говори о општинским испустима и прогонима, и да се надзор и заштита државе на иста општинска добра простире.

Слично овом, напомиње се у распису Господина Министра Финансија од 23. јула 1870. год. АБр. 4921, (Полицијски Зборник страна 1039—1041), а нарочито у тач. 2. истог расписа.

На основу горње одредбе општ. закона, и поменуте уредбе, а с обзиром на поменути распис, сви спорови за општинске утрине, испусте и прогоне, прелазе у надлежност првостепених судова.

Из горњих законских прописа не може се јасно извести закључак:

а.) Која је власт надлежна за ислеђење, извиђање и пресуђење самовласног заузећа општинских и сеоских шума и утрина, кад их ова последња имају одвојено; и

б.) Која је власт надлежна да извиђа и суди спорове за сеоске утрине, испусте као и шумска земљишта, — кад поједино село има ових засебно, у случајевима редовних грађанских спорова, тј. кад није истакнуто кривично питање?“

— На ово питање одговарамо:

Кадгод је у питању самовласно хватање општинске или сеоске шуме, онда истрагу води и казну изриче дотични општински суд, на основу чл. 106. закона о шумама, било на доставу појединачна било општинског пуномоћника.

Кад је у питању остало земљиште општинско или сеоско, онда истрагу води и казну изриче опет општински суд, само не по горњем законском наређењу, него по § 375. а кр. законика, опет, наравно, на доставу појединачна, општинског пуномоћника или по службеној дужности.

Кад није у питању кривична одговорност, било што је кривица за самовлашће застарела, било из којих других узрока, те се за повраћај општинске имовине мора да води редован грађански спор, онда су надлежни првостепени судови у смислу тачке 3. чл. 86. закона о општинама.

VII

Г. Атан. Павловић, писар среза властотиначког, пита:

„Решењем ове последне власти Бр. 17.984, на основу §. 29. тач. 1. крив. суд. пост. није ни отпочињата кривична истрага по делу смрти испушеног лица, јер је утврђено да постоји самоубиство.

У њиме су родитељи истог осуђени да плате: 51 — дин. сапитет. фонду за издату накнаду ср. лекару за извршену секцију, лекарско мишљење, дневнице и подвознине; и 6 — дин. дијурне за излазак чиновника и пандура на лице места. — По званичној дужности (чл. 3. о истражним властима) решење је и првостеп. суд осуђио.

Па како овај случај наплате није обухваћен последњим ставом §. 471 гр. суд. пост., нити тач. 16. правила Господина Министра Правде код тач. 4. а истога §-а, то ми је потребно образложено мишљење о томе: да ли се за овакву наплату штити имовина осуђених родитеља означена у тач. 4. а. пом. § 471., или не; да ли се предмет може окончати сиротним уверењем, издатим по пропису чл. 2. тач. 8. зак. о таксама и постојећих расписа, или не; и како се има поступати у оваквим случајевима?

Част ми је молити уредништво, да ми мишљење о овоме изволи доставити преко листа, а као претплатник на њ, надам се одговору.

— На ово питање одговарамо:

Према § 325. кривичног судског поступка, трошкови о којима говоре тачке 4. и 5. § 322. и § 325. кривично судског поступка, могу се у начелу наплаћивати из имовине родитеља, ако су дела учињена из користољубља.

Ако су родитељи осуђених земљоделци, па немају другог покретног или непокретног имања сем оног, које им штити § 471. грађ. судског поступка, онда им се то имање, по мишљењу уредништва, не би могло продати с обзиром на тачку 16. § 471. поменутог закона и у опште на тежњу законодавца, да земљоделца заштити од сиромаштине из политичко-економских разлога.

Предмет би се могао привести крају уверењима општинског суда у смислу члана 7. закона о трошковима управних власти, у колико се односи на дијурну, и у смислу закона о уређењу санитарске струке, у колико се на награду лекара односи, јер држава и иначе чини издатке у напред за обдукацију и остало, па после тражи накнаду где је то могућно.

У осталом, ако је случај санитарско-полицијске обдукације, онда за њу ништа и не припада лекару (распис од 24/1—91 год. СБр. 513.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Навод жалбе, да објава о сазиву збора за избор општинског часника није на време учињена, не може сам по себи да буде разлог за уништај избора пошто је дан избора за опште изборе општинских часника законом одређен (чл. 181-в закона о општинама).

Б. Ј., из Б....., жалио се Државном Савету противу избора часника општине Б..... који је извршен 28. марта 1910. године, због ових неправилности:

1. што бирачки одбор није оверио азбучни списак;

2. што гласање није ни почето ни свршено на време, законом прописано;

3. што гласачке кутије нису ређане онако, како закон прописује;

4. што су гласачи страни поданици;

5. што члановима бирачког одбора није избор у законом року саопштен;

6. што одлука одборска о сазиву збора није на време објављена, већ тек 18. марта 1910 год.

Трећи Одсек Државног Савета, по размотрењу изборних акта и оцени жалбених навода, нашао је, да је први навод, ако се односи на оверавање азбучног списка, неумесан и без вредности, а да не стоји, ако се односи на оверавање гласачког списка, јер се из истог види, да га је бирачки одбор оверио. Навод под 2. такође не стоји, јер се из записника види, да се бирачки одбор састао у 7 часова а рад збора закључио у 5 часова по подне; наводи под 3. и 5. без вредности су, јер не износе никакву неправилност, која се самог избора тиче. Навод под 4. без утицаја је на резултат избора према чл. 153. зак. о општинама.

Најзад, навод под 6., и ако је доказан, јер је збор сазван објавом од 18. марта 1910 год. № 272., не може сам по себи бити разлог за поништај избора, пошто је дан избора одређен законом (чл. 181-в), а у толико пре у овом случају, што је велика већина гласача узела учешћа на овом збору.

С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се жалба одбаци као неумесна.

Одлука од 10. маја 1910 год. № 4834.

Грађани вароши или села, која се одвајају од своје дотадашње општине, задржавају право гласа за избор часника у овој општини све док се коначно од ње не одвоје.

М. Л., из Ш. Њ....., жалио се Државном Савету противу избора часника за општину к..... који је извршен 28. марта 1910. године, због ових неправилности:

1. што је указом од 5. марта 1910. г. село Г..... одвојено од општине к..... и придато општини г. к....., те по томе грађани села Г..... имали су право гласања само у новој општини г. к..... а не у старој општини к.....

2. што двориште зграде, у којој је гласање вршено, није било ограђено.

3. што су неки гласачи улазили у гласачку собу и гласали под оружјем;

4. што се изабрани председник Јован Р. налази под истрагом за 5 дела прљаве природе.

Трећи одсек Државног Савета по оцени жалбених навода и размотрењу изборних акта, нашао је, да је први навод без утицаја, јер су гласачи села Г..... уведени у азбучни списак своје општине к..... и у њој су имали да гласају на дан избора од 28. марта 1910. год., а у толико пре, што указ о разгруписавању није још био дефинитивно извршен, и што ти гласачи нису у смислу чл. 26. закона о општинама тражили, да се преведу да гласају у новој г. к..... општини. Али баш и да стоји да су сви грађани села Г.....

гласали у овој к..... општини, ипак ни ови гласови (26) не би имали утицаја на резултат избора.

Навод под 2 не утвђује се уредно састављеним записником, а доцније уверење општинског суда, које говори противно записнику, слабије је вредности од њега.

Навод под 3. не износи никакву неправилност, а навод под 4. без утицаја је и вредности, када према тач. 3. чл. 32. закона о општинама полицијска власт није донела коначу одлуку.

С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се жалба одбаци као неумесна.

Одлука од 15. маја 1910. г. № 5130.

Кандидати за општинске часнике, који су од првостепеног суда при потврди листе избрисани, не могу у случају да та непотпуна листа буде изабрана, бити оглашени за изабране, већ се на њихово место има извршити накнадни избор у року од 10 дана, од дана кад тај избор постане извршним.

Љ. М., из К....., жалио се Државном Савету противу избора часника општине к..... који је извршен 28. марта 1910. године, због ових неправилности:

1. што је бирачки одбор огласио за изабраног и одборника Живка М., кога је првостепени суд у смислу чл. 53. ж. зак. о општинама избрисао са изабране кандидатске листе, као доцније на потврду суду поднете;

2. што је за деловођу зборске радње узет председник општински;

3. што збор није објављен према чл. 35. зак. о општинама;

4. што гласачке кутије нису ређане онако, како закон наређује.

Трећи одсек Државног Савета, по оцени жалбених навода и размотрењу изборних акта, нашао је, да су наводи под 2, 3. и 4. без утицаја на резултат избора, а навод под 3. још и зато, што је дан збора законом одређен и био познат гласачима, што се даје утврдити и бројем дошавших гласача, који су на збору узели учешћа; али да према чл. 53. ж. закона о општинама не може остати у снази избор одборника Живка М., јер је решењем првостепеног суда од 21. марта 1910. године № 4411. избрисан са листе, на којој је носилац Ж. М., те због тога одлуком бирачког одбора није ни могао бити оглашен за одборника.

С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се избор одборника Живка М. поништи, а да се жалба, у колико се односи на избор осталих часника, одбаци као неумесна.

Одлука од 17. маја 1910. год. № 5241.

У сеоским општинама бирачки је одбор дужан огласити за изабране све кандидате са оне листе, која је, на дан избора, добила просту већину гласова.

Д. Р., из Б....., жалио се Државном Савету противу избора часника за општину б..... који је извршен на

дан 28. марта 1910. године, због ових неправилности:

1. што се бирачки одбор није састао у 7, већ тек у 9 часова пре подне;
2. што гласање није закључено у 5 већ у 7 часова по подне;
3. што бирачки одбор није огласио за изабране одборнике само одборничке кандидате са листе изабраног председника Мате М., већ је узео и за изабране одборнике огласио и кандидате са других двеју листа, а то са листе Вој. Р. пет одборника, а са листе В. Р. седам одборника; и
4. што је у кутији Мате М. нађена коштица од шљиве.

Трећи одсек Државног Савета, по оцени жалбених навода и разматрању изборних акта, нашао је, да овај избор не може остати у снази из ових разлога:

1. што се бирачки одбор, као што се види из записника, састао у 9 часова пре подне, а тиме је повређен пропис члана 54. б. закона о општинама;
  2. што је биралиште затворено у 7 часова по подне, противно пропису чл. 54. в. закона о општинама, а све ово могло је бити од утицаја на резултат избора.
  3. Најзад, и одлука бирачког одбора, у колико се односи на одређивање одборничких места, не одговара закону, јер је, према чл. 54. о. закона о општинама, листи Мате М., која је добила просту већину гласова, требало дати сва одборничка места, пошто је овде случај сеоске општине, а не ова, као што је бирачки одбор противно наведеном законском пропису урадио, додељивати свима листама, сразмерно добивеним гласовима.
- С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се овај избор поништи.

Одлука од 5. јуна 1910. год. № 5473.

Један случај поништаја избора услед неправилне радње бирачког одбора, што у записнику није означено: кад је гласање закључено, колико је у којој кутији нађено куглица, и што није донео одлуку о резултату избора.

М. С. из Г. . . . ., жалио се Државном Савету противу избора часника за општину т. . . . ., који је извршен 28. марта 1910. године, због ових неправилности:

1. што у записнику није означено, колико је која кутија добила куглица, нити је записник потписан од бирачког одбора;
2. што је председник бирачког одбора побегао из суднице, приликом бројања куглица, па је на памет огласио за изабраног свог рођеног зета Д. П., и није се хтео вратити, већ је сутра дан отишао и код среске власти потписао решење бирачког одбора;
3. што бирачки одбор није оверио ни гласачки списак;
4. председник бирачког одбора побегао је зато, што је помешао куглице, да би могао свога зета огласити за изабраног, и ако није добио већину.

Трећи одсек Државног Савета, по оцени жалбених навода и разматрању изборних акта, нашао је, да овај избор не може остати у снази с тога, што се из записника бирачког одбора, који је са осталим изборним актима послат Савету, види, да бирачки одбор није поступио по чл. 54. н., 54. њ., 54. о., закона о општинама, јер није означено: кад је гласање закључено, колико је у којој кутији нађено куглица, нити је донео своју одлуку о резултату избора.

С тога је на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се овај избор поништи.

Одлука од 26. маја 1910. год. № 5310.

Кметове у општинама, састављеним из два или више села, не бира збор целокупне политичке општине, већ свако село засебно бира по једног кмета на свом сеоском састанку.

Т. Б., из Г. Ј. . . . ., жалио се Државном Савету противу избора часника општине ј. . . . ., који је извршен на дан 28. марта 1910. год., због ових неправилности:

1. што је тога дана извршен избор кметова, ма да се општина састоји из два села;
2. што збор није објављен;
3. што бирачки одбор није водио записник онако, како закон наређује; и
4. што је повређена тајност гласања, јер су куглице биле разнобојне.

Трећи одсек Државног Савета, по оцени жалбених навода и разматрању изборних акта, нашао је, да наводи под 2. и 3. не стоје, јер се објавом општ. суда, која се у актима налази, и уредно састављеним записником противно утврђује, а да је навод под 4. без доказа, јер се ничим не утврђује.

Али одсек налази, да не може остати у снази избор кметова, јер према чл. 53. з., у вези чл. 58 и 181 в. закона о општинама, кметове, када је општина састављена из два или више села, као што је овде случај, не бира збор целокупне политичке општине, већ свако саставно село бира себи кмета на засебном сеоском састанку.

С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се избор кметова поништи, а да се жалба, у колико се односи на избор осталих часника, одбаца као неумесна.

Одлука од 24. маја 1910. год. № 5319.*)

У случају доказаног сродства, по крви до четвртог, а по тазбини и духовном сродству до другог степена закључно, између председника и одборника, увек опадају одборници.

Р. Ч. и С. Ђ., из М. . . . . жалили су се противу избора часника општине м. . . . .

*) Код овог предмета постојало је и мишљење мањине: да овај избор не може остати у снази с тога, што је општински збор 28. марта 1910. године, противно пропису тач. 1. чл. 33., 37. 53. з., 58. и 181. в. закона о општинама, бирао и кметове за села Г. и Д. Ј. . . . ., те да према томе, на основу чл. 170. зак. о општинама, треба поништити избор свих часника.

..... који је извршен 28. марта 1910. године, због ових неправилности:

1. што изабрани председник не плаћа 25 дин. непосредног пореза;
2. што је изабрани одборник Петар Б. синовац изабраном председнику Николи Б.
3. што су изабрани одборник Вилимон Б. и изабрани председник Никола зет и шурак.

Трећи одсек Државног Савета по оцени жалбених навода и разматрању изборних акта, нашао је, да је први навод без доказа, јер није поднето уверење пореске власти, већ општинског суда; а да према члан 71. закона о општинама не може остати у снази избор одборника Петра Б. и Велимира Б., јер се уверењем суда општине м. . . . . од 31. марта 1910. год. № 321. тврди, да са председником Николом Б. стоје у сродству — први у трећем степену по крви, а други у другом степену по тазбини.

С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се избор одборника Петра Б. и Велимира Б. поништи, а да се жалба, у колико се односи на избор осталих часника, одбаца као неумесна.

Одлука од 25. маја 1910. год. № 5356.

Један случај поништаја избора услед тога, што је председник бирачког одбора био председник окружног одбора, који, као такав, није имао услове за председника општине, па према томе ни за председника бирачког одбора.

С. Ђ. из Р. . . . ., жалио се Државном Савету противу избора часника за општину г. . . . ., који је извршен 28. марта 1910. године, због ових неправилности:

1. што је бирачком одбору председавао Миљко П., који по чл. 52. а. закона о општинама није имао услове за председника бирачког одбора, пошто је он председник окружног одбора;
2. што од дана објаве до дана збора није протекло 15 већ само 6 дана; и
3. што је једна гомила јурнула на гласање и одвалила врата на авлији, те се нису могла затворити.

Трећи одсек Државног Савета по оцени жалбених навода и разматрању изборних акта, нашао је, да овај избор не може остати у снази према чл. 52. а. закона о општинама у вези са чл. 110. закона о уређењу округа и срезова, јер је уверењем суда општине г. . . . . од 5. априла 1910. год. № 973. утврђено, да је Миљко П., који је, као одређени председник бирачког одбора, председавао овом збору, у исто време и председник окружног одбора, а према наведеним законским прописима члан окружног одбора не може у исто време бити и председник општине, па дакле и председник бирачког одбора.

С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да овај избор поништи.

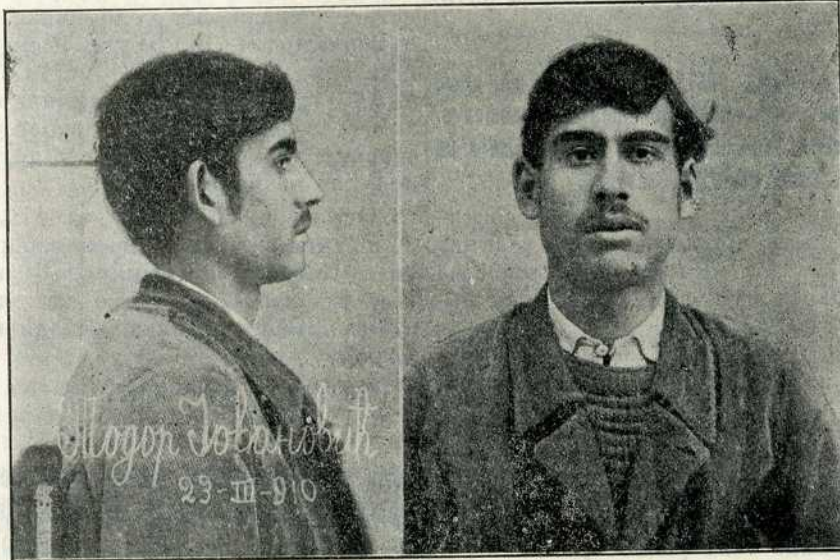
Одлука од 4. јуна 1910. год. № 5395.

Јос. К. Ст.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

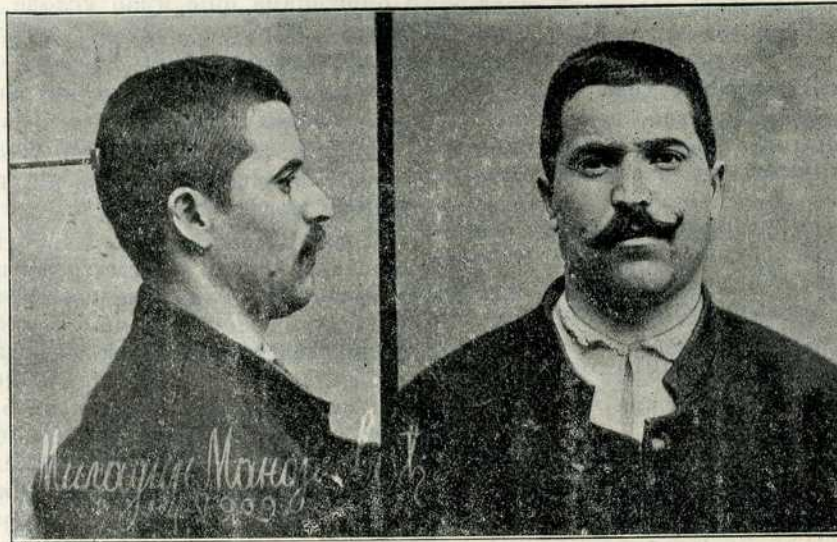
ПОТЕРЕ

Тодор Јовановић — Циганин, чију слику доносимо, осуђеник пожаревачког казненог завода, побегао је 11. овог месеца. Он је стар 24 године, висок 163 см. косе, обрва и очију црних. Од особених знакова има: белегу од посекоштине у облику праве линије у величини 2 см. на првом зглобу кажипрета леве руке; белегу од посекоштине у облику праве линије правца косог величине 1·5 см. на превоју шаке

леве руке, на страни екстеријорној; на десној руци на средини мишице 2 белеге од пелцовања; на лицу младеж величине просоног зрна на средини горње усне. — Денеша управе пожаревачког казненог завода Бр. 3082.

Миладин Манојловић, осуђеник београдског казненог завода, чију слику доносимо, по-

бегао је из Добричева, где је био на раду 10. овог месеца.

Он је стар 26 година, родом из В. Црнућа, висок 170 см. косе угасито плаве, очију угасито жутих, од особених знакова има: на лицу три брадавице неједнаке величине. — Денеша управе београдског казненог завода Бр. 4557.

Димитрије — Ђорђевић — Младеновић, бугарски војни бегунац, коме је Ужице одређено за место сталног становања, побегао је незнано кул. Он је стар 28 година, висок 170 с. м. бркова и браде смеђе, очију граорастих, на левом образу има белегу. — Акт Управе града Београда Бр. 28220.

Радован Савић, слуга код Персиде Митровић, из Селевца, ноћу између 3. и 4. овог месеца покрао је своју газдарицу и однео јој: разног веша, кујнских ствари, један женски златан сат, једну дијамантску и једну сребрну грану са медаљоном, један златан прстен са дијамантом, и један мушки сат са ланцем. Он

је побегао у друштву са Живојином Властићем, из Селевца. — Денеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 17270.

Станиша Милосављевић, из Свилајинца, украо је својој матери 350 динара па затим побегао. Он је стар 16 година, средњег раста, смећ. — Денеша начелника среза ресавског Бр. 14253.

Милош Калиновћ, слуга из Свилајинца, покрао је свога газду и однео му 159 динара и један револвер. Он је стар 14 година, омаел, плав, у селачком оделу са шајкачом на глави. — Денеша начелника среза ресавског Бр. 14363.

Емануел Полиц, чију слику доносимо, извршио је велику проневеру у Дрншцу (А.-Угар-

ској, па затим побегао у друштву са Албином Фибецом. Емануел је стар 31 годину, малог раста, пун, кратког врата, малих очију, нос

великог, ошишаних бркова, смећ. Албин је малог раста, сув, плав, великих бркова. — Акт Управе града Београда Бр. 27.316,

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за овим побеглим лицима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте власти која је потерницу издала, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

УБИЈЕН ХАЈДУК

Траило Првуловић, оглашени хајдук, убијен је 4. овог месеца.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Благајник општине мојишке, изгубио је три кључа од касе, разне величине, сви под Бр. 6301. — Акт начелника среза љубишког Бр. 10293.

УХВАЋЕН

Миљак Миладиновић, осуђеник нишког казненог завода, чију смо потерницу изнели у Бр. 30. ухваћен је и спроведен казненом заводу.

КРАЂА СТОКЕ

Ноћу између 31. прошлог и 1. овог месеца, непознати крађивац украо је једну кобилу са мушким ждрбетом Јанку Бапаку, из Младеновца. Кобила је матора 12 година, длаке доратасте, а ждрбе старо 6 месеца длаке такође доратасте. — Денеша начелника среза космајског Бр. 16071.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.

НАЗНАЊЕ

Комплети „Полицијског Гласника“ за 1908. и 1909. год., у елегантном тврдом повезу, могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину. Комплети у меком повезу за 1908. и 1909. год могу се добити по цену од 15 за једну годину, или оба заједно за 25 динара.